

[C. C. Heilesen.]

til Udviklingen i Landet og i Folket at svare ogsaa derpaa, om Alkoholforbudet skal bringes i Anvendelse som et nødvendigt Middel til Alkoholspørgsmaalets endelige Løsning. Jeg tror igen i Dag at have paavist, at det for den, der vil følge Forslagets Tilknytning til den gældende Lovgivning, er uimodsigeligt, at det knytter sig paa en saadan Maade til den gældende Ret, at det netop er en saadan Evolution og ikke nogen Revolution, at det er uimodsigeligt, at det netop overlader Svaret om Veje og Midler til Befolkningen selv, til Udviklingen i Folket og i Landet, og derfor bør der formentlig ogsaa kunne samles et Flertal paa Forslagets Grund.

Jeg føler mig overbevist om, ogsaa gennem de Studier af hele Udviklingen paa dette Omraade herhjemme og andetsteds, som jeg har forsøgt, at det vil gaa saaledes, at der, hvad enten det nu bliver før eller senere, vil samles et Flertal paa dette Forslags Grund, og de Forhandlinger, der er ført her i disse Dage, har ikke heller svækket min Tro paa, at dette vil ske. Den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister har stillet sig, mener jeg lover godt for disse Forhandlinger. Jeg kan ikke se, at man med nogen Begrundelse kan rette de Indvendinger mod den højtærede Indenrigsministers Tale, som man har villet rette imod den, netop ud fra det Synspunkt, at den højtærede Indenrigsminister har stillet sig saadan, som jeg maa ønske, at man vilde stille sig fra alle Sider, forhandlingsvillig overfor dette Forslag.

Det drejer sig jo her om et Spørgsmaal, der ellers har skilt saa stærkt, at det er klart, at det vilde være vanskeligt straks at finde et Forslag, der uændret kunde samle alle. Det, man kunde vente og haabe, var blot det, at det vilde blive anerkendt som et Forhandlingsgrundlag, at det vilde blive anerkendt, som den højtærede Indenrigsminister sagde, som ubetinget diskutabelt, og jeg ser ikke rettere end, at man ogsaa fra anden Side har stillet sig saaledes her, at der er Haab om, at Forslaget netop vil kunne tjene som et saadant frugtbart Diskussionsgrundlag. I Haabet herom, og idet jeg i øvrigt henviser til mine tidligere Udtalelser, skal jeg paa ny paa Forslagsstillernes Vegne anbefale Forslaget til Tingets Velvillie.

L. Rasmussen: Jeg tror, det gaar Tingets ærede Medlemmer, som det er gaaet mig, at man har noget vanskeligt ved gennem

3 Dage at vedligeholde Interessen for et Spørgsmaal, der saa ofte har været diskuteret ved Møder og andre Steder; i alt Fald kan jeg sige, at det har knebet for mig i de tre Dage at vedblive at følge Forhandlingerne med udelt Interesse. Derfor vil jeg ogsaa i Dag bestræbe mig for saa kortfattet som muligt at fremsætte, hvad jeg har at anføre, og jeg skal ikke gaa i Enkeltheder overfor de mange Angreb, der har været rettet mod mig for mine Udtalelser.

Vi vidste, før vi begyndte, at der her i Landet staar to Opfattelser overfor hinanden, nogle, der mener, at for at fremme Ædrueligheden maa vi snarest muligt have et Landsforbud gennemført, og andre, der mener, at det netop vilde skade Ædruelighedsbestræbelserne at faa et saadant Landsforbud. Naa ja, vi har jo for Resten ogsaa et tredie Standpunkt her. Ved at høre den højtærede Indenrigsminister tale kom jeg i Tanker om et Vers — jeg tror, det er af Erik Bøgh, Stilen ligner i hvert Fald ham — om en Mand, der stillede sig paa lignende Maade som Ministeren, og Erik Bøgh karakteriserer ham paa følgende Maade:

„Jeg tænker baade for og bag

Og Ja og Nej tillige,

Thi pro og contra i den Sag

Er alt hvad jeg kan sige.“

Jeg synes, det karakteriserer Indenrigsministerens Standpunkt; han siger baade ja og nej. Men ellers, tror jeg nok, har de allerfleste et Standpunkt i denne Sag og lader sig ikke rokke, selv om der bliver talt nok saa længe derom.

Der er tre Ting, som man, naar man diskuterer med Forbudstilhængere, idelig render paa, og som jeg hver Gang protesterer imod. Det første er Spørgsmaalet om det kommunale Selvstyre. Jeg giver den ærede Ordfører for Forslagsstillerne Ret i, at der, hvor det staar i Anmærkningerne, er det rigtigt, det er kommunalt Selvstyre, men ikke helt og fuldt, thi ubetinget Selvstyre maa ogsaa aabne Vej opad, og det tillader man ikke her. Det er helt og fuldt Selvstyre paa Vejen nedad, men ikke opad. Og i Paragrafferne 9—13 borttager man jo enhver Art af Selvstyre i de Kommuner, hvor der er Flertal for at bevare den nugældende Ordning. Derfor siger jeg, at jeg vil være fri for Agitation med, at de Herrer er Tilhængere af kommunalt Selvstyre; det er fuldkommen urigtigt, det er de ikke.

Og dernæst dette, at man kommer med Beklagelser over de mange Drukkenskabsanholdelser i Danmark. Dem er vi alle kede af, de pynter ikke paa et Land, hverken indadtil eller udadtil. Men det, vi kan være